

EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 23.10.2013
SWD(2013) 426 final

KOMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

TIIVISTELMÄ VAIKUTUSTENARVIOINNISTA

Oheisasiakirja

ehdotukseen neuvoston direktiiviksi

**yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112/EY muuttamisesta
vakioidun arvonlisäveroilmoituksen osalta**

{ COM(2013) 721 final }

{ SWD(2013) 427 final }

{ SWD(2013) 428 final }

KOMISSION YKSIKÖIDEN VALMISTELUASIAKIRJA

TIIVISTELMÄ VAIKUTUSTENARVIOINNISTA

Oheisasiakirja

ehdotukseen neuvoston direktiiviksi

yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112/EY muuttamisesta vakioidun arvonlisäveroilmoituksen osalta

1. JOHDANTO

EU:n yhteinen alv-järjestelmä on tärkeä tulonlähde jäsenvaltioille (kaikista jäsenvaltioiden verotuloista alv-tulojen osuus oli 22 prosenttia vuonna 2010), mutta alv-järjestelmää mutkistaa se, että yli puolet alv-direktiivin 400 artiklasta käsittelee perussääntöjen poikkeuksia.

Komission toimintaohjelmassa, jonka tavoitteena on keventää hallinnollisia rasituksia EU:ssa, on määritetty ilmoitusvelvollisuuksia. Tässä määrittämisessä alv:hen liittyvät rasitukset ovat olleet kärjessä, ja alv:hen liittyvät hallinnolliset kustannukset on arvioitu 69 miljardiksi euroksi. Alv-ilmoituksiin liittyvien kustannusten on arvioitu olevan EU:ssa 19 miljardia euroa.

Hallinnollisen rasituksen vähentämistä käsittelevä korkean tason ryhmä (”Stoiberin ryhmä”) on todennut, että yrityksiin kohdistuvien rasitusten vähentäminen vaatii lisätyötä erityisesti verotuksen alalla. Stoiberin ryhmän teettämässä tutkimuksessa esitetyn suosituksen mukaan olisi harkittava yhdenmukaisen alv-ilmoituksen käyttöönottoa kaikissa 27 jäsenvaltiossa.

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin mukaan jäsenvaltiot voivat päättää itse alv-ilmoitusten sisällöstä ja antamisesta. Tämä on johtanut 27:ään hyvin erilaiseen alv-ilmoitukseen, joissa täytettävien kenttien määrä vaihtelee alle kymmenen ja sadan välillä.

Alv-järjestelmän osien takautuvassa arvioinnissa on arvioitu, että jos eri maiden yleisten hallinnollisten alv-menettelyjen välisiä eroja vähennettäisiin 10 prosenttia, EU:n sisäinen kauppa voisi kasvaa 3,7 prosenttia, kun taas reaalin BKT kasvaisi 0,4 prosenttia ja kulutus 0,3 prosenttia. Vakioidulla alv-ilmoituksella voisi tämän perusteella olla todellisia positiivisia vaikutuksia EU:n talouteen.

Stoiberin ryhmän hallinnollisista rasituksista antaman raportin jälkeen on laadittu alv:n tulevaisuutta käsittelevä vihreä kirja, jossa myös alv-velvollisuuksia tarkastellaan uudelleen. Vihreän kirjan pohjalta on laadittu tiedonanto, jossa sitoudutaan antamaan säädösehdotus vuonna 2013 ja asettamaan tavoitteeksi, että vakioitu alv-ilmoitus on saatavissa kaikilla kielillä ja yritykset voivat halutessaan käyttää sitä koko EU:ssa.

2. MENETTELYTAPAKYSEMYKSET JA INTRESSITAHOJEN KUULEMINEN

Asian käsittelyä on johtanut verotuksen ja tulliliiton pääosasto, joka on kuullut sisämarkkinoiden pääosastoa, yritys- ja teollisuustoiminnan pääosastoa, viestintäverkkojen, sisältöjen ja teknologian pääosastoa, pääsihteeristöä ja petostentorjuntavirastoa ohjausryhmän välityksellä. Asiasta on tiedotettu myös oikeudelliselle yksikölle ja Eurostatille.

Ohjausryhmä on kokoontunut neljä kertaa 3. heinäkuuta 2012 ja 23. toukokuuta 2013 välisenä aikana.

Kuulemiset on toteutettu seuraavasti:

- Komissio laati **alv:n tulevaisuutta käsittelevän vihreän kirjan** ja siihen liittyvän komission yksiköiden valmisteluasiakirjan (EU:n vakioitua alv-ilmoitusta käsitellään 9.7 kohdassa). Julkinen kuuleminen käynnistyi 1. joulukuuta 2010 ja päättyi 31. toukokuuta 2011.
- Tammikuun ja kesäkuun 2012 välisenä aikana järjestettiin **PwC:n tekemän tutkimuksen** yhteydessä yritysten kanssa työpajoja, joiden tavoitteena oli määritellä vakioitu alv-ilmoitus.
- Komission päätöksellä perustettu **alv-asiantuntijaryhmä (VEG)** kokoontui 25. tammikuuta 2013.
- Pk-yrityksiä kuultiin 17. huhtikuuta 2013 pidetyssä **Small Business Act -aloitteen seurantakokouksessa**.
- Jäsenvaltioiden veroviranomaisia kuultiin Portugalissa 2.–4. lokakuuta 2012 pidetyssä **Fiscalis-seminaarissa**.
- Jäsenvaltioita kuultiin **alv:n tulevaisuutta käsittelevässä työryhmässä (GFV)** 28. tammikuuta 2013.

Yritykset suhtautuvat vakioituun alv-ilmoitukseen hyvin myönteisesti. Pk-yritykset ovat hyväksyneet ajatuksen vakioidusta alv-ilmoituksesta yksimielisesti, mutta ne ovat myös kiinnittäneet huomiota siihen, että pienten yritysten olisi voitava antaa alv-ilmoituksia harvemmin kuin nykyään.

Jäsenvaltiot suhtautuvat vakioituun alv-ilmoitukseen avoimesti ja useimmissa tapauksissa myönteisesti mutta ovat samalla tietoisia siitä, että ne joutuvat muuttamaan kansallisia alv-ilmoituksiaan, mistä aiheutuu niille kustannuksia. Vaikuttaa siltä, että seuraavat kaksi tekijää ovat jäsenvaltioiden kannalta ratkaisevia: ensinnäkin käytössä olisi oltava vain yhdenlaisia alv-ilmoituksia, koska olisi kohtuutonta ottaa käyttöön ja hallinnoida kaksinkertaista järjestelmää (EU:n ja kansallisen tason järjestelmää), ja toiseksi olisi oltava mahdollista vaatia enemmän tietoja riskianalyysistä ja valvontaa varten.

3. ONGELMAN MÄÄRITTELY

Alv-direktiivin sääntöjen mukaan jäsenvaltioiden on vaadittava verovelvollisiltaan alv-ilmoituksia. Direktiivissä vahvistetaan yritysten taloudelliset velvollisuudet jäsenvaltioita kohtaan ja säädetään riskienhallintaan ja myöhempiin tarkastuksiin tarvittavista tiedoista.

Jäsenvaltiot päättävät suureksi osaksi itse, mitkä tiedot ovat tarpeellisia maksettavan alv:n laskentaa varten. Niinpä kansallisissa ilmoituksissa vaadittujen tietokenttien määrä vaihtelee alle kymmenen ja sadan välillä. Lisäksi joissakin jäsenvaltioissa käytetään vuosittaisia alv-yhteenvedoilmoituksia, joissa voi olla 200 tai vielä useampia täytettäviä tietokenttiä.

Alv-ilmoitusten antaminen aiheuttaa yleensä suurempia hallinnollisia kustannuksia pk-yrityksille kuin suurille yrityksille. Pk-yrityksillä ei yleensä ole riittävästi resursseja tai tietoja käsitellä veroasioita, kun taas suuret yritykset voivat tehdä perusteellisempia sisäisiä tarkastuksia ja niillä on erityistä henkilöstöä käsittelemässä veroasioita.

Jäsenvaltiot ovat suunnitelleet alv-ilmoituksensa ainoastaan kansallisiin valvonta-, organisointi- ja riskienhallintatarkoituksiin, minkä vuoksi niissä ei ole otettu huomioon EU-ulottuvuutta. Jäsenvaltioilla ei ole myöskään vahvoja kannustimia vähentää kansallisten alv-ilmoitustensa välisiä eroja, ja jos tilanteeseen ei puututa EU:n toimin, alv-ilmoitusten väliset erot ja niiden monimutkaisuus jäävät parhaassa tapauksessa ennalleen tai kasvavat entisestään.

Koska yhä useampien kotimaanmarkkinoille suuntautuneiden pienten yritysten odotetaan ryhtyvän harjoittamaan rajatylittävää kauppaa, toimenpiteillä, joilla vähennettäisiin sellaisiin pk-yrityksiin kohdistuvia hallinnollisia rasituksia, jotka antavat nykyään pelkästään kansallisia alv-ilmoituksia, saataisiin aikaan myönteisiä kerrannaisvaikutuksia ja helpotettaisiin tällaisten yritysten tulevaisuudessa harjoittamaa rajatylittävää kauppaa sekä tehostettaisiin sisämarkkinoiden toimintaa.

3.1. Rajatylittävä ongelma

Yrityksille, joiden on täytettävä alv-ilmoituksia eri jäsenvaltioissa, suurimpia ongelmia aiheuttavat ilmoitusten monimutkaisuus ja monikielisyys. Yritykset joutuvat antamaan erityyppisiä tietoja, tietoihin liittyvät määritelmät eivät ole yhdenmukaisia, ilmoitusten täyttämistä ei ole annettu hyviä ohjeita, ilmoitusten antamiseen sovelletaan erilaisia sääntöjä ja menettelyjä ja ilmoitukset on täytettävä kunkin jäsenvaltion omalla kielellä. Monimutkaisuutta lisää myös vaadittujen tietojen määrä, sillä monien jäsenvaltioiden ilmoituksissa vaaditaan hyvin runsaasti tietoja.

Alv-ilmoitusten monimutkaisuus aiheuttaa kaksi keskeistä ongelmaa: se haittaa rajatylittävää kauppaa ja aiheuttaa lisärasituksia rajatylittävälle liiketoiminnalle.

EU:ssa on arviolta 29,8 miljoonaa yritystä, jotka joutuvat täyttämään alv-ilmoituksia. Näistä yrityksistä noin 3,8 miljoonaa antaa alv-ilmoituksia useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa, mikä aiheuttaa kaksi tai kolme kertaa enemmän kustannuksia kuin kotimaisten alv-ilmoitusten antaminen, johon käytetään 4 miljardia euroa.

Rajatylittävää kauppaa harjoittavien pk-yritysten kannalta ongelma on vielä pahempi, mihin on olemassa kaksi syytä. Ensinnäkin tällaisilla yrityksillä on vähemmän taloudellista kapasiteettia perustaa muihin jäsenvaltioihin paikallisia yrityksiä ja palkata niihin paikallista henkilöstöä antamaan alv-ilmoituksia. Toiseksi niillä on myös vähemmän taloudellista

kapasiteettia palkata erityistä henkilöstöä tai ulkopuolisia konsultteja, joilla olisi ulkomaisten sääntöjen tuntemusta sekä kielitaitoa muiden jäsenvaltioiden alv-ilmoitusten täyttämiseen.

Tämä muodostaa esteen kaupankäynnille ja johtaa siihen, että monet pk-yritykset eivät yksinkertaisesti ryhdy harjoittamaan rajatylittävää kauppaa.

3.2. Kansallinen ongelma

Alv-ilmoitusten antaminen (aika, joka käytetään tietojen rekisteröimiseen ja keräämiseen, alv-ilmoitusten täyttämiseen ja jättämiseen jne.) aiheuttaa absoluuttisesti mitattuna huomattavia kustannuksia suurillekin yrityksille, koska niillä on enemmän liiketoimia, niiden alv-asiat ovat monimutkaisempia ja niillä on laajemmat sisäiset tarkastukset. Pk-yrityksille aiheutuvat kustannukset ovat kuitenkin huomattavasti suuremmat, jos kustannuksia tarkastellaan prosenttiosuutena vuosiliikevaihdosta.

Tiedonannossa ”Järkevä sääntely – Pienten ja keskisuurten yritysten tarpeet” todetaan, että yksittäiset pk-yritykset pitävät alv-lainsäädäntöä EU:n lainsäädännön raskaimpana alana. Näin ollen on selvää, että alv:hen liittyvien rasitusten vähentäminen ”pienet ensin” -aloitteen mukaisesti vaikuttaisi merkittävästi erityisesti pk-yrityksiin ja mikroyrityksiin.

3.3. Ongelman kehittyminen

Yhä useammat yritykset joutuvat täyttämään alv-ilmoituksia useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa sitä mukaa kuin rajatylittävä tavara- ja palvelukauppa vilkastuu ja entistä useammat pk-yritykset huomaavat, mitä etuja on rajatylittävällä kaupalla, jossa käytetään yhteistä rahaa ja sovelletaan enemmän yhteisiä sääntöjä, jolloin yritykset alkavat harjoittaa tällaista kauppaa.

Lisäksi, kun luovutuksia ja suorituksia verotetaan yli rajojen määräjäsenvaltion alv-kannan mukaisesti, myös 1,2 miljoonaa muuta yritystä voi joutua täyttämään alv-ilmoituksia muissa jäsenvaltioissa.

4. TAVOITTEET

Ehdotuksella on kaksi päätavoitetta: vähentää rajatylittävän kaupan esteitä ja keventää kotimaisiin yrityksiin kohdistuvia rasituksia, millä tuetaan kasvua ja kilpailukykyä.

Näiden lisäksi ehdotuksella on toissijaisia tavoitteita. Jäsenvaltioiden välisellä vakioitujen tietojen vaihdolla voidaan vähentää petoksia, parantaa sääntöjen noudattamista ja tukea siten kasvua edistävää julkisen talouden vakauttamista. Vakioidusta alv-ilmoituksesta olisi hyötyä myös laajemmassa keskitetyn asiointipisteen järjestelmässä, jossa vakioitua alv-ilmoitusta voitaisiin käyttää keskitetyn asiointipisteen alv-ilmoitusten pohjana.

5. TOIMINTAVAIHTOEHDOT

Ainoa vaihtoehto, jolla voidaan yksinkertaistaa alv-ilmoitusten antamista ja vähentää hallinnollisia rasituksia kohtuullisen ajan kuluessa, on EU:n tasolla annettu lainsäädäntö.

Mahdollisia vaihtoehtoja ovat seuraavat:

A) Perusskenaario (ei toimenpiteitä)

B) Sekä yrityksille että jäsenvaltioille pakollinen vakioitu EU:n alv-ilmoitus

C) Kaikille yrityksille vapaaehtoinen ja jäsenvaltiolle pakollinen vakioitu alv-ilmoitus

D) Sellaisille yrityksille vapaaehtoinen vakioitu alv-ilmoitus, jotka antavat alv-ilmoituksia useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa (käyttöönotto pakollista jäsenvaltioissa)

E) Pakollinen vakioitu alv-ilmoitus, joka antaa jäsenvaltioille jonkin verran joustovaraa valita täytettävät tiedot vakioidusta luettelosta.

Näitä vaihtoehtoja voidaan tarkastella seuraavien seikkojen perusteella:

- vakioidun alv-ilmoituksen sisältö
- antamistiheys ja maksupäivä
- vuosittainen alv-ilmoitus
- muut seikat (sähköinen asiointi ja ilmoitusten korjaukset).

6. VAIKUTUSTENARVIOINTI

6.1. Perusskenaariota (vaihtoehtoa A) kuvaavat luvut

EU:ssa on noin 30 miljoonaa yritystä, jotka joutuvat täyttämään kansallisia alv-ilmoituksia (näistä yrityksistä 0,2 prosenttia on suuria, 1,1 prosenttia keskisuuria, 6,5 prosenttia pieniä ja 92,2 prosenttia mikroyrityksiä, joiden vuosiliikevaihto on alle 2 miljoonaa euroa).

Nämä 30 miljoonaa yritystä antavat vuosittain lähes 150 miljoonaa alv-ilmoitusta, joista suurimman osan antavat mikroyritykset (yli 130 miljoonaa ilmoitusta). Mikroyrityksiltä saadut alv-tulot ovat kuitenkin vain pieni osuus kaikista saaduista alv-tuloista.

Arvion mukaan 150 miljoonan alv-ilmoituksen antaminen maksaa noin 30 miljardia euroa vuodessa. Tämä on noin 3,5 prosenttia vuosittaisista alv-tuloista ja 0,25 prosenttia suhteessa EU27:n BKT:hen. Suurten yritysten osuus tästä summasta on noin 0,48 miljardia euroa, pk-yritysten osuus 5,98 miljardia euroa ja mikroyritysten osuus 24,19 miljardia euroa.

Näiden 150 miljoonan alv-ilmoituksen käsittely aiheuttaa 27 jäsenvaltiolle kustannuksia, jotka koostuvat toistuvista kustannuksista (esimerkiksi toimitettujen tietojen johdonmukaisuuden ja uskottavuuden tarkistaminen ja lisätietojen kerääminen) ja kertaluonteisista kustannuksista (esimerkiksi tietotekniikka ja vuosittaisten ilmoitusten tarkistamiseen liittyvä koulutus). Jos Yhdistyneen kuningaskunnan tilannetta kuvaavat luvut antavat edustavan kuvan koko EU:n tilanteesta, alv:n kantaminen aiheuttaa EU:ssa yhteensä 6 miljardin euron kustannukset vuodessa.

6.2. Yrityksiin (myös pk-yrityksiin) kohdistuva hallinnollinen rasitus

Vaihtoehto B — yrityksille ja jäsenvaltioille pakollinen vakioitu alv-ilmoitus

Tällä vaihtoehdolla vuosittain saavutettavat bruttohyödyt olisivat arvion mukaan 15 miljardia euroa, jos alv-ilmoituksen käyttöönotosta ja järjestelmien vaihtamisesta aiheutuvia kustannuksia ei oteta huomioon. Kahdeksassa jäsenvaltiossa kustannukset kasvaisivat kuitenkin noin 3 miljardia euroa, koska näissä jäsenvaltioissa käytetään alv-ilmoituksia, jotka ovat yksinkertaisempia kuin PwC:n mallin mukainen vakioitu alv-ilmoitus. Näin ollen nettosäästö olisi EU:n tasolla 12 miljardia euroa.

Vakioidun alv-ilmoituksen käyttöönottoon ja järjestelmien vaihtamiseen liittyvät lisäkustannukset olisivat noin 150 euroa yritystä kohden. Koska alv-ilmoituksia antavia yrityksiä on yhteensä 30 miljoonaa, kustannukset nousisivat 4,25 miljardiin euroon.

Jos kaikki mikroyritykset eivät voisi valita neljännesvuosittain annettavia alv-ilmoituksia, kustannussäästöjä menetettäisiin vielä noin 1,8 miljardia euroa.

Jos vuosittaista alv-yhteenvetoilmoitusta ei poistettaisi, asianomaiset yritykset menettäisivät vielä kustannussäästöjä noin 2,8 miljardia euroa vuodessa.

Vaihtoehto C – yrityksille vapaaehtoinen vakioitu alv-ilmoitus

Oletuksena on, että kaikki kansainvälisesti toimivat yritykset (noin 3,8 miljoonaa yritystä) ja noin 80 prosenttia niissä jäsenvaltioissa rekisteröidyistä yrityksistä, joissa käytetään monimutkaisia alv-ilmoituksia, siirtyvät käyttämään vakioitua ilmoitusta. Arvioidut kustannussäästöt olisivat tällöin 15 miljardia euroa, joista 4,5 miljardia euroa koituisi kansainvälisesti toimivien yritysten hyväksi. Tähän summaan sisältyvät säästöt, jotka saataisiin poistamalla vuosittaiset alv-yhteenvetoilmoitukset (1,9 miljardia euroa) ja sallimalla mikroyritysten tehdä alv-ilmoituksensa neljännesvuosittain (1,8 miljardia euroa).

Tämän vaihtoehdon piiriin kuuluisi 20,4 miljoonaa yritystä (0,4 miljoonaa suuryritystä, 1,4 miljoonaa pk-yritystä ja 18,6 miljoonaa mikroyritystä), joille aiheutuisi alv-ilmoituksen käyttöönotosta ja järjestelmien vaihdosta yhteensä 2,9 miljardin euron kustannukset.

Vaihtoehto D – sellaisille yrityksille vapaaehtoinen vakioitu alv-ilmoitus, jotka antavat alv-ilmoituksia useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa

Koska vain kansainvälisesti toimivat yritykset (noin 3 miljoonaa yritystä) voisivat siirtyä käyttämään vakioitua ilmoitusta, tällaisten yritysten toistuvissa menoissa saavutettaisiin arviolta 6 miljardin euron kustannussäästöt. Järjestelmien vaihdosta aiheutuvat kustannukset olisivat enintään 500 miljoonaa euroa.

Jos kaikki mikroyritykset, jotka valitsevat vakioidun ilmoituksen antamisen ja jotka antavat nykyään alv-ilmoituksensa kuukausittain, joutuisivat myöhemminkin antamaan ilmoituksensa joka kuukausi, kustannussäästöjä menetettäisiin noin 0,8 miljardia euroa. Toinen vaihtoehto voisi olla, että kaikki mikroyritykset (myös ne, jotka eivät voisi antaa vakioitua ilmoitusta)

voisivat antaa alv-ilmoituksia nykyistä harvemmin, jolloin kustannussäästöt kasvaisivat edellä mainituista 6 miljardista eurosta vielä 1 miljardilla eurolla.

Jos maissa, joissa yritysten on annettava vuosittaiset alv-yhteenvetoilmoitukset, tämä velvollisuus poistettaisiin kaikilta asianomaisilta yrityksiltä, kustannussäästöjä menetettäisiin noin 0,8 miljardia euroa.

Vaihtoehto E – pakollinen vakioitu alv-ilmoitus, joka antaa jäsenvaltioille jonkin verran joustovaraa valita täytettävät tiedot vakioidusta luettelosta

Kuten vaihtoehdossa B, vuosittaiset bruttohyödyt olisivat tässäkin vaihtoehdossa arvion mukaan 15 miljardia euroa. Toisin kuin vaihtoehto B tämä vaihtoehto ei kuitenkaan aiheuttaisi lisäkustannuksia niissä jäsenvaltiossa, joissa käytetään yksinkertaisempia kansallisia alv-ilmoituksia.

Päällisin puolin vaikuttaisi siltä, että kaikille 30 miljoonalle yritykselle koituvat kertaluonteiset vaihtokustannukset olisivat samoin kuin skenaariossa B 4,25 miljardia euroa. Toisaalta on mahdollista, että vaihtokustannuksia ei syntyisi niissä maissa, joissa pyydetäisiin samoja tietoja kuin ennen (vaikkakin vakioidussa muodossa). Tällöin yhteenlasketut vaihtokustannukset saattaisivat tässä skenaariossa jäädä 2,9 miljardiin euroon.

Jos kaikki mikroyritykset, joiden on nykyään annettava alv-ilmoituksensa kuukausittain, joutuisivat tekemään näin tulevaisuudessakin, kustannussäästöjä menetettäisiin noin 1,8 miljardia euroa, ja jos alv-yhteenvetoilmoitusten antamisvelvollisuutta ei poistettaisi, kustannussäästöt vähenisivät 2,8 miljardia euroa.

6.3. Jäsenvaltioille alv-ilmoituksista aiheutuvat hallintokustannukset

Vakioidun alv-ilmoituksen pakollinen käyttöönotto edellyttäisi, että kaikki jäsenvaltiot muuttaisivat kansallisia alv-ilmoituksiaan joko täydentämällä niitä (vaihtoehdot C ja D) tai korvaamalla ne (vaihtoehdot B ja E). Tällöin jäsenvaltioille aiheutuisi kustannuksia muun muassa siitä, että ne joutuisivat vaihtamaan verkkosivunsa ja tietotekniikkajärjestelmänsä, tiedottamaan muutoksista kaikille yrityksille ja kouluttamaan henkilöstöään uudelleen. Vakioidun ilmoituksen käyttöönotto voisi vaikuttaa myös tilintarkastukseen ja valvontaan, jolloin jouduttaisiin muuttamaan riskianalyysivälineitä.

PwC:n vuonna 2013 tekemässä tutkimuksessa arvioidaan, että vakioidun alv-ilmoituksen käyttöönotto voisi aiheuttaa jäsenvaltioille tietotekniikkaan liittyviä kertaluonteisia lisäkustannuksia, jotka olisivat suuruudeltaan 800 miljoonasta 1 miljardiin euroon.

Kustannusten lisäksi jäsenvaltioita huolestuttavat riskianalyysiin ja tarkastuksiin tarvittavien tietojen menetys sekä sen aiheuttamat vaikutukset henkilöstöresursseihin.

Nämä huolenaiheet perustuvat siihen oletukseen, että veronmaksajat noudattavat sääntöjä sitä paremmin mitä enemmän niiltä pyydetään tietoja. Tätä oletusta ei ole kuitenkaan todistettu, sillä alv-ilmoituksessa täytettävien tietokenttien määrän ja tietyn maan alv-vajeen välillä ei ole havaittu selvää negatiivista korrelaatiota.

Jäsenvaltiot myöntävät, että vakioidun alv-ilmoituksen käyttöönotto toisi niille joitakin etuja:

- Jäsenvaltioiden välinen tietojenvaihto helpottuisi, jolloin petokset voitaisiin havaita nopeammin.
- Jos alv-ilmoitus vakioitaisiin, jolloin se olisi useimmissa tapauksissa yksinkertaisempi kuin kansalliset alv-ilmoitukset, ilmoituksessa annetut tiedot olisivat tarkempia ja niissä olisi vähemmän virheitä.
- Vakioitu alv-ilmoitus kannustaisi erityisesti pienempiä yrityksiä vapaaehtoiseen sääntöjen noudattamiseen.
- Siirtyminen keskitetyn asiointipisteen järjestelmään helpottuisi.

Vaihtoehtoista C ja D jäsenvaltiot ovat todenneet selkeästi ja yksimielisesti, että kaksinkertainen alv-ilmoitusjärjestelmä, jossa EU:n vakioidun alv-ilmoituksen rinnalla käytettäisiin jäsenvaltioiden nykyisiä alv-ilmoituksia, olisi liian monimutkainen ja kallis hallinnoida. Eroja esiintyisi saatujen tietojen määrissä, yhdestä alv-ilmoituksesta toiseen siirtyviä yrityksiä koskeissa säännöissä ja riskianalyysiin tarvittavien vanhojen tietojen yhteensopivuudessa.

7. VAIHTOEHTOJEN VERTAILU

Eri vaihtoehtojen vaikutuksia on painotettu sen perusteella, missä määrin ne vaikuttavat myönteisesti yrityksiin poistamalla rajatylittävän kaupan esteitä ja keventämällä hallinnollisia rasituksia ja missä määrin ne vaikuttavat kielteisesti jäsenvaltioihin aiheuttamalla muutoksen täytäntöönpanon liittyviä kustannuksia.

Koska jäsenvaltioille aiheutuvia kustannuksia on ollut vaikea arvioida, keskeiset tekijät perustuvat

- yritysten käytettävissä olevien erilaisten alv-ilmoitusten määrään (kaksinkertainen järjestelmä olisi kalliimpi)
- asianomaisten jäsenvaltioiden määrään.

Muut tekijät, kuten yhteiskunnalliset vaikutukset tai ympäristömuutokset, olisivat minimaalisia, minkä vuoksi niillä ei voida katsoa olevan merkittävää vaikutusta parhaimman vaihtoehdon valintaan.

Vaihtoehtoja on punnittava lähinnä sen perusteella, missä määrin ne tarjoavat yrityksille joustovaraa, joka vähentää hallinnollisia rasituksia entisestään, ja missä määrin ne aiheuttavat jäsenvaltioille kustannuksia ja mutkistavat tilannetta niiden kannalta. Vaihtoehto C keventää eniten yritysten rasituksia mutta on jäsenvaltioiden kannalta epäedullisin ratkaisu. Vaihtoehto A on sen sijaan jäsenvaltioiden kannalta paras ratkaisu mutta keventää vähiten yritysten rasituksia (itse asiassa se ei kevennä niitä lainkaan).

Tässä yhteydessä vaihtoehto E tarjoaa kompromissiratkaisun, jolla yritysten rasituksia voidaan keventää enemmän ja jolla on vain vähäinen vaikutus jäsenvaltioihin.

Vaihtoehto	Hallinnolliset kustannus- säästöt yhteensä (rajatylittävä ja kansallinen toiminta)		Jäsenvaltioille aiheutuvat kustannukset			Kokonais- sijoitus
			Alv- ilmoitusjärjestel- mien määrä	Asianomaisten jäsenvaltioi- den määrä	Sijoitus	
E	12–15 mrd.	2	1	19	2	1
C	15 mrd.	1	2	27	4	2
B	12 mrd.	3	1	27	3	3
A	0	5	1	0	1	4
D	6 mrd.	4	2	27	4	5

8. TOTEUTUS JA SEURANTA

Yrityksiin kohdistuvien hallinnollisten rasitusten jatkuva tarkkailu sekä alv-vajeen arviointi tarjoavat riittävän perustan tarkastella vakioitua alv-ilmoitusta uudelleen.